

The title 'JOCUL ZEILOR' is written in a white, stylized, gothic-style font on a black, flowing ribbon. The ribbon is curled and has a decorative flourish at the end. The text is arranged in two lines: 'JOCUL' on the top line and 'ZEILOR' on the bottom line.

JOCUL
ZEILOR

RACHEL BURGE

Traducere din limba engleză de
Sigrid Crasnean

Editura Paralela 45

DESPRE AUTOARE

Rachel Burge este o autoare și o jurnalistă engleză care scrie pentru diverse publicații online, printre care BBC Worldwide, Cosmopolitan și MTV.

Copacul Lumii este romanul său de debut, aclamat în unanimitate de criticii literari. Locuiește în East Sussex alături de partenerul său, fiul lor și un labrador negru pe nume Biff. Este fascinată de mitologia nordică și jură că, odată, chiar a văzut o fantomă.

 @RachelABurge)

 (RachelBurge)

 (rachelburgewriter)

 (burge0709)

rachelburgewriter.co.uk

Director de producție editorială: Ionuț Burcioiu

Redactare: Mihaela Cosma

Corectură: Gabriela Grigorescu

Tehnoredactare și DTP copertă: Mihail Vlad

Pregătire de tipar: Marius Badea

Adaptare grafică a copertei: Mirona Pintilie

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BURGE, RACHEL

Jocul zeilor / Rachel Burge ; trad. din lb. engleză de

Sigrid Crasnean. – Pitești : Paralela 45, 2025

ISBN 978-973-47-4273-8

I. Crasnean, Sigrid (trad.)

821.111

The Crooked Mask

Rachel Burge

Text copyright © Rachel Burge, 2020

Illustrations copyright © Leo Nickolls, 2020

Originally published in the English language in the UK by Hot Key Books, an imprint of Bonnier Books UK Limited, London.

Copyright © Editura Paralela 45, 2025

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.

www.edituraparelela45.ro

Această carte îi este dedicată lui Loki,
zeul farsor și maestrul iluziilor, și lui Odin,
cel care poartă multe nume: Grimnir cel Mascat,
Ofner (deschizătorul), cel care a suflat viață
în primii oameni, și Svafner (închizătorul),
cel care adună sufletele pierdute.

Dragă Stig,

Dacă citești rândurile astea înseamnă că te-ai întors pe insulă. Am așteptat cât am putut, dar ai spus că nu lipsești mai mult de câteva zile și au trecut deja trei săptămâni, așa că nu prea știu ce să mai cred. Am încercat să te sun, dar poate că ai vreo problemă cu telefonul.

Nu știu cum altfel să-ți spun, dar în ziua în care ai plecat am văzut fantoma Ninei pe fereastra cabanei. Am recunoscut-o după fotografia pe care mi-ai arătat-o, sunt convinsă că ea era. Dacă te-ai dus într-adevăr să o vizitezi la spital, atunci deja știi. Dacă nu, îmi pare rău.

Am încercat să-ți spun atunci, dar te-ai atacat când te-am întrebat despre ea. Știi că lucrurile s-au terminat prost între voi și că nu-ți place să vorbești despre asta, dar gândul că-mi ascunzi ceva pur și simplu nu-mi dă pace. Dacă așa e, trebuie să știi, te rog.

Nina terorizează cabana, trânteste toate ușile și arzărele lucrurile peste tot prin cameră. Mama e cu nervii la pământ. Nu se simte bine, a început să aibă iarăși vizțiuni. De data asta, face desene cu mine la circ. Așa mi-a venit ideea. Trebuie să fac ceva să o opresc pe Nina, așa că o să mă duc acolo unde a avut loc accidentul. Cu siguranță vrea ceva de la mine. Dacă-mi dau seama ce anume, poate că o să mă lase în pace.

În orice caz, sper că ești OK. Uneori nu-mi vine să cred ce s-a întâmplat și mă întreb dacă vor înceta vreodată coșmarurile. Presupun că și pentru tine e la fel. Îmi dau seama că nu ne știm de

prea mult timp, dar, cum am trecut împreună prin atâtea, am sperat că o să putem întotdeauna să stăm de vorbă. E OK dacă te-ai răzgândit în ce ne privește. Pot să înțeleg. Sună-mă, te rog.

Marta x

P.S. Gandalf stă lângă mine și tot scâncește și-mi linge mâna. Zice că-i e dor de tine.

P.P.S. Te rog să ai grijă de mama dacă poți. Îmi fac griji că o las singură în cabană.

MAI MULT DECÂT SIMPLE POVEȘTI

Mai întâi nu se zăresc decât câțiva brazi, dar apoi se ivește
cercul: acoperit de zăpadă, strălucind în penumbră, straniu și minunat precum un basm care abia se naște. Dau la o parte o creangă umedă de molid și pășesc în luminiș. Cortul cu dungi negre și aurii se înalță în văzduh, zgâriind parcă norii întunecați de deasupra. În comparație cu el, celelalte corturi dîmprejur par pitice. În vârf, un steguleț negru flutură în vânt.

Îmi verific telefonul și mi se strânge stomacul: tot nicio veste de la mama. Mă îndrept cu greu spre intrare. Arcada de lemn se înalță solitară într-un câmp înzăpezit, fără garduri de o parte și de alta, arbitrar și nelalocul ei, precum o poartă către o altă lume. Deasupra stau scrise, cu litere de-un metru, cuvintele: „Cercul Miturilor și al Haosului“. Vopseaua neagră-aurie e scorojită, de parcă nenumărate ierni aspre și-ar fi

lăsat amprenta asupra ei. Un corb cu pieptul cenușiu aterizează pe arcadă, lăsându-se pe ea cu toată greutatea. Mi se taie răsuflarea când pasărea îmi face cu ochiul și-apoi se îndepărtează cu un croncănit.

Trec pe sub arcadă și observ sute de rune scrijelite pe perete. Le pipăi și merg mai departe, trăgând adânc aer în piept. Aerul e încărcat de tăcere și de fum. Faptul că trec pe sub o simplă arcadă n-are nicio însemnătate, știu, cu toate astea totul mi se pare diferit de partea cealaltă: vântul e mai aspru și cerul e mai întunecat.

O pasarelă din scânduri duce în incintă. În fața primului cort văd o pancartă pe care scrie „Bilete – Billetter“ cu litere aurii ondulate. Înaintez, gerul îmi mușcă din obraji. Arunc o privire înăuntru. Nu văd pe nimeni, doar o masă, o casă de marcat și un scaun gol. În jurul meu, corturile se umflă și se vaită în bătaia vântului. Ancorat cu zeci de frânghii, cortul cel mare arată ca un balon cu aer cald gata să-și ia zborul. În afară de vuietul vântului și de zgomotul surd al grămezilor de zăpadă care cad din când în când, totul e sinistru de tăcut. Șoferul de taxi mi-a spus că spectacolul de astăzi s-a încheiat, dar totuși trebuie să fie *cineva* aici!

Merg înainte pe cărare și simt înțepături în ceafă, semn că mă urmărește cineva. Văd o siluetă în depărtare: o fată. Mă pitesc pe după un cort și mă grăbesc către ea. Sunt pe punctul să o strig, când mă trece brusc un fior. Ea e. Nina. Are părul scurt și negru și poartă o rochie albă. E desculță. Stau înlemnită în timp ce ea mă cercetează cu ochii ei ca două bălți negre de cerneală, cu chipul lipsit de emoții.

O senzație familiară de furie mocnește în mine. După ce-am pățimit atâta, eu și mama merităm să fim lăsate în pace.

Ar trebui să ne croim o nouă viață împreună pe insulă, să ne ajutăm una pe alta să acceptăm moștenirea magică și să ne dregem relația. Ar trebui să udăm copacul și să ne asigurăm că morții nu vor mai evada niciodată. În loc de asta, iată-mă aici, iar asta numai din cauza fostei prietene a lui Stig. N-am petrecut decât câteva zile cu el, așa că de ce mă bântuie o fată pe care nici măcar n-o cunosc? Cu pumnii strânși, îmi vine să-i strig: „Ce vrei de la mine?“ Însă știu că nu mi-ar răspunde, n-o face niciodată. Dintr-odată, dispare, iar eu rămân cu privirea în gol. Suflarea mea e acum singura fantomă care plutește în aer.

O bătaie de tobă lentă și regulată mă face să întorc capul. La început abia dacă se aude, apoi devine mai puternică. Vine din interiorul cortului. Pășesc peste un cordon zdrențuit și întind mâna spre ușa de pânză, când deodată o voce adâncă răsună în spatele meu:

— *Vi er stengt til i morgen.*

Un bărbat pe picioaroange se înalță deasupra mea. Poartă un joben alb și frac. Are pictată pe nas o dungă albastră, ca o mască, ceea ce-i accentuează ochii și genele palide. Cristale minuscule îi strălucesc prin sprâncene, prin barba ascuțită și prin părul lung și blond.

Bărbatul face câțiva pași încolo și-ncoace, mișcându-se întruna, și mă apucă durerea de gât cum mă zgâiesc la el. Clipește surprins către mine – deduc că mi-a văzut ochiul și cicatricea de pe obraz. Pentru o fracțiune de secundă, îmi vine să mă întorc și să-mi ascund fața, dar mi-am promis să nu mai fac asta. Îi susțin privirea, închid gura și încerc să-mi aduc aminte cele câteva noțiuni de norvegiană pe care le-am învățat recent, însă cuvintele mi-au dispărut din minte, de parcă cineva le-a șters cu buretele.

Bărbatul se apleacă și zâmbește.

– Circul e închis până mâine.

Îmi vine să scot dicționarul din rucsac, dar reușesc să îndrug:

– *Snakker du engelsk!*

– Bineînțeles! râde el.

Îmi ard obrazii.

– Scuze. Evident, tocmai ați vorbit în engleză.

Îmi mușc buzele. Probabil crede că-s vreo tâmpită.

– Caut pe cineva. Mă rog, nu chiar. Sper să găsesc pe cineva care a cunoscut-o.

Uriășul de gheață așteaptă răbdător, cu o expresie mirată pe chip. Se uită la ochiul meu stâng, cel orb, apoi la celălalt.

– Nina. O fată care a lucrat aici.

În momentul în care îi rostesc numele, mina i se schimbă, zâmbetul jucăuș dispare și sprâncenele i se încruntă.

– Circul e închis.

– Da, știu. Era trapezistă și...

– Îmi pare rău, nu vă pot ajuta.

– Dar cineva pe nume Stig? A fost iubitul ei.

Mă măsoară suspicios din priviri.

– A plecat acum câteva săptămâni.

Uriășul face câțiva pași înainte și înapoi, apoi se apleacă și-și lasă mâna pe umărul meu. În momentul în care mă atinge cu mânușa, simt tăișul ascuțit al durerii lui. O imagine îmi apare în minte: un zid rece, impenetrabil, în care fiecare cărămidă e făcută din furie, tristețe și neîncredere. De fiecare dată când reporterii sau vreun spectator curios întrebă despre moartea Ninei, zidul devine mai înalt. Nu știu sigur când a avut loc accidentul, dar părea să se fi întâmplat recent după

felul în care vorbea Stig. Ceva din tristețea brută a bărbatului îmi dă impresia că nu se poate să fi trecut mai mult de una, două luni.

Bărbatul face semn către drum, iar eu încerc să-mi ascund dezamăgirea. Aș putea sta aici toată ziua să-i pun întrebări, dar știu că nu mi-ar răspunde.

– OK. Mulțumesc oricum.

Mă întorc înapoi pe unde-am venit, simțindu-i privirea apăsătoare în ceafă. După câteva minute, mă uit peste umăr și, într-adevăr, mă privește. Las capul jos și mai înaintez puțin, sperând să uite de mine. Probabil că va trebui să revin de mai multe ori în zilele următoare ca să încerc să vorbesc cu diferite persoane. Nu știu ce vrea Nina, dar dacă moartea ei n-a fost un accident, atunci cineva de aici e responsabil. Nu mă aștept să fie ușor, dar în cele din urmă cineva trebuie să fie dispus să stea de vorbă cu mine. Cu siguranță, Nina mă bânțuie cu un motiv. Dacă o să descopăr ce s-a întâmplat cu ea, poate că va fi de ajuns să o conving să-mi dea pace.

Merg puțin mai departe, apoi mă uit din nou peste umăr. Bărbatul se apleacă și intră în cortul mare, umblând cu ușurință pe picioroange. După ce dispăre înăuntru, îmi pun gluga pe cap și mă întorc în cerc, de data asta făcând dreapta spre mașini.

Merg repede, nu mă opresc decât ca să-mi trag răsuflarea după ce trec de șirul de tarabe cu mâncare. Văd prima rulotă. Sunt zeci de rulote, câteva camioane și remorci garate în semicerc de-o parte a luminișului. Sunt orientate în toate direcțiile, formând un labirint haotic. Primul vehicul peste care dau e o imensă remorcă neagră. Fac stânga și mă izbește un miros de cafea proaspăt măcinată, urmat de un miros de ceapă prăjită. Mai observ și alte semne de viață: televizoare

care pâlpaie în spatele ferestrelor, sunetul unui radio, oameni care se foiesc în casele lor.

O adolescentă cu părul lung și blond apare de după colț și se îndreaptă spre mine. Pare cam de vârsta mea, poartă o mantie cenușie cu un guler de blană superb și ține un cap de lup sub braț. Botul lui uriaș și blânos pare înspăimântător de real, dar apoi observ ochii decupați și-mi dau seama că e o mască.

– *Har du gått deg vill?*

– Îmi pare rău, nu vorbesc...

Zâmbește luminos.

– Te-ai rătăcit? repetă ea.

– Caut pe cineva. Lucrează...

Ezit, mă întreb cum să fac să pomenesc de Nina. Nu vreau să fiu respinsă din nou.

Fata mângâie capul lupului de parcă ar liniști un animal periculos.

– Ai venit pentru post?

Masca hădă pare să mă privească bănuitoare și sunt pe punctul de a spune nu, când se întâmplă ceva ciudat. Un mușchi zvâcnește pe obrazul lupului și botul i se încrețește. Sigur n-am văzut bine, vântul i-o fi zburlit blana.

– Ruth a ținut interviurile cu ceilalți în cortul ei. Mă duc s-o chem.

Mă trece un fior și chipul mi se înroșește.

– Nu, e-n regulă. E OK, spun eu fără să gândesc, apoi arunc o privire spre cortul mare care flutură în vânt.

Nu știu despre ce post e vorba, dar, cu darul meu, sper c-o să aflu atingând hainele acestei femei. Interviul ar putea fi ocazia perfectă: o șansă să vorbesc cu cineva despre circ și despre oamenii care lucrează aici. Mă întorc spre fată zâmbind.

– Da, de fapt. Mi-ai putea spune pe unde să o iau?
Fata pare vag confuză, dar vocea ei e plină de căldură.

– Sigur. Chiar acolo.

Arată spre o rulotă dărăpănată, cu perdele roz zdrențuite.

– Ruth te așteaptă?

Dau din cap și mă gândesc să o întreb ce știe despre post, când capul lupului se întoarce și mă fixează cu privirea lui goală. Mișcarea e subtilă, de-abia perceptibilă, dar de netăgăduit. E atât de tulburător, încât fac iute un pas înapoi.

– Da. Mulțumesc pentru ajutor.

Fata zâmbește și apoi pleacă, iar eu mă îndrept spre rulotă și ridic mâna să bat la ușă, când aud niște voci înăuntru. Un bărbat spune ceva nedeslușit, iar apoi o femeie îi răspunde cu un accent irlandez.

– Știu că-ți pare rău pentru ce s-a întâmplat, tuturor ne pare rău, dar nu poți continua să te învinovățești.

O junglă de plante acoperă geamul rulotei și îmi ia ceva timp să disting oamenii prin perdeaua verde de frunze. Bărbatul pare să aibă în jur de șaptezeci de ani și părul alb. Femeia nu se zărește. Bărbatul vorbește într-o manieră cântată, ca toți norvegienii.

– Crezi că sunt doar un bătrân prost și superstițios, dar sunt mai mult decât simple povești.

Își freacă bărbia.

– Nar fi trebuit să accept schimbarea de program. Săraca fată, ar fi trebuit să știu că o să se întâmple ceva îngrozitor.

Fac un pas într-o parte, să nu mă vadă, și mă lipesc cu spațele de rulotă. Oare vorbesc despre Nina? Femeia ridică vocea.

– Eu ghicesc în tarot, Karl, nu tu. N-aveai de unde să știi, nimeni nu avea de unde să știe.

Ușa se deschide cu zgomot și inima mi se oprește în piept. Mă pitesc după rulotă, care se clatină ușor când Karl coboară șontâc treptele. Scund și slab, poartă un palton maroniu cu buzunare mari și pătrate care nu fac decât să-i sublinieze constituția plăpândă. Arată ca cineva care și-a petrecut toată viața în aer liber: pielea lui bronzată și uscată e brăzdată de riduri, iar părul e zburlit ca o tufă bătută de vânt.

Femeia sare jos după el. Pletele ei castanii flutură în vânt. Poartă un șal alb croșetat în jurul umerilor, deși n-are cum să aibă mai mult de treizeci de ani, și e cu două palme mai înaltă decât Karl. Când își pune mâna pe umărul lui și îi zâmbește tandru, mă simt stânjenită că-i spionez.

– Ce-ar fi să-l lăsăm pe noul director să se descurce? Meriți o pauză după atâția ani.

– Oskar?

Karl pufnește în râs, apoi se îndepărtează șchiopătând, dar femeia o ia după el.

– Lumea nu stă-n loc, să știi. Trebuie să mergem mai departe!

Îi urmăresc, hotărâtă să vorbesc cu Ruth. A spus că ghicește în cărți. Dacă intenționează să angajeze un medium, poate că pot face mai mult decât să particip la interviu: pot chiar să capăt postul. Îmi crește pulsul la gândul ăsta. Credeam că va trebui să o las singură pe mama doar pentru câteva zile, dar dacă încep să lucrez aici, s-ar putea să fiu nevoită să stau mai mult. Dar n-am încotro. Nu pot să mă duc acasă și să risc să mă urmărească Nina. Mi se rupe inima când mă gândesc la mama plângând de frică și pitită într-un colț în timp ce ușile se trântesc și farfuriile zboară prin aer. Dacă Nina e aici, atunci cel puțin nu e la cabana bunicii.

Un croncănit răgușit răsună undeva în apropiere. Un corb cocoțat pe acoperișul unei rulote își rotește capul înapoi și încolo, apoi croncăne din nou, de data asta mai insistent, și zboară pe o creangă din apropiere, de unde mă privește cu atenție. Oare sunt în stare să duc lucrurile până la capăt? O parte din mine își dorește să nu-mi fi venit niciodată această idee, dar e o modalitate bună să cunosc personalul circului. Și dacă fac parte din trupă, s-ar putea să le vină mai ușor să-mi vorbească despre Nina. Trebuie să fac ceva ca să mă lase în pace, altfel eu și mama nu o să avem niciun viitor.

Ar mai fi un motiv pentru care aș vrea să lucrez aici. Dacă mă împrietenesc cu lumea, poate aflu mai multe despre Stig. Mama avea dreptate. Am fost naivă să las un fugar despre care nu știu nimic să stea în cabana bunicii mele, mai ales după ce a intrat prin efracție. Însă după tot ce s-a întâmplat, nu mai sunt chiar așa de naivă.

Mă gândesc la ultimele conversații pe care le-am avut înainte să plece și sunt convinsă că-mi ascunde ceva. Altfel de ce-ar fi spus că Nina și-a revenit după accident și că e bine, iar a doua zi s-a răzgândit? Când l-am întrebat, s-a atacat și a schimbat subiectul. Nu știu unde e sau de ce nu m-a contactat în ultimele trei săptămâni. Poate că n-a avut niciodată intenția să se întoarcă pe insulă, dar dacă ascunde ceva sau minte în legătură cu Nina, asta e șansa mea să descopăr motivul. Ori e o persoană bună, ori nu – și am de gând să aflu.

PARADA CREATURILOR MASCATE

Mă grăbesc să o prind din urmă pe ghicitoare și-i strig:

– Nu te supăra, putem vorbi puțin, te rog?

Se oprește și ridică din sprâncene.

– Da?

– Voiam să întreb despre post... Cauți un medium? Sunt Marta.

– Ruth.

Întinde brațul și observ că are încheietura acoperită cu brățări de argint care zornăie când dăm mâna.

– Nu-mi amintesc de numele ăsta. Am stabilit vreun interviu?

– Nu, mi-a spus un prieten de post. M-am gândit să vin pur și simplu.

– Așa deci.

Își strânge șalul pe lângă corp, apoi aruncă o privire spre cer, de parcă m-ar fi adus vântul.

— Îl cunosc pe prietenul ăsta al tău?

Înghit în sec.

— Nu. E un tip pe care l-am întâlnit în oraș. Călătoresc mult în ultima vreme, ca să zic așa.

Se încruntă.

— Chiar așa?

Majoritatea oamenilor care-mi văd ochiul alburiu strâmb în orbită și cicatricea de pe obraz își feresc iute privirea sau se uită la mine cu milă. Ruth însă nu face nici una, nici alta. Îi studiez expresia, sperând că se va înmuia, dar degeaba. Are o față hotărâtă: un maxilar pătrat și ochi vii căprui, genul care văd adânc în tine. Ceva îmi spune că n-o să fie așa ușor cum am sperat. Mă uit în pământ, îngrijorată că-și va da seama că mint, dar apoi îmi ridic fruntea și-mi aduc aminte că am un avantaj. Darul meu.

Stăm în picioare pe pasarela din scânduri de lângă cortul mare. Din interior răsună același zgomot de tobe, constant și hipnotic. Două chinezoaice trec pe lângă noi. Poartă rochii negre de bal asortate, cu tivul stropit cu roșu, ca și cum ar fi fost înmuiaț în sânge. Una dintre ele are trandafiri roșii în păr, iar cealaltă poartă un joben cu un cuțit alb înfipt în panglică.

Un bărbat pe picioaroange vine în urma lor. Poartă o mască uriașă de corb cu ciocul cenușiu. Pieptul și coapsele sunt împodobite cu pene albastre și negre, iar brațele și picioarele sunt acoperite cu un material subțire cu solzi, cu gheare la mâini și la picioare. Omul-pasăre își îndreaptă capul către mine și observ că are pe ochi o peliculă portocalie cu un punct negru în centru. Efectul e atât de realist, încât mă sperie.

- Cu ce te ocupi? întrebă Ruth.
- Poftim?
- Ce fel de medium ești? Tarot, chiromanție, obiecte – în ce ghicești?

Bărbatul în costum de pasăre își ridică brațele, și două aripi uriașe se întind în aer. Îmi întorc privirea iarăși spre femeie.

- Ghicesc în obiecte... în haine.
- N-am mai auzit așa ceva.

Tobele răsună mai tare acum, două bătăi domoale și apoi una mai puternică, tot mai rapide. Corbul mișcă ritmic din picioare, răsucindu-și corpul și ridicând deasupra capului mai întâi o aripă, apoi pe cealaltă. Mai multe creaturi mascate defilează în cort în urma lui: doi lupi, un șoim, un mistreț și două pisici. O față cu urechi ascuțite și părul alb împletit se învârte într-o mantie mov.

Rezist ispitei de a-i urmări cu privirea și mă concentrez asupra lui Ruth. Aș vrea să spun ceva care să o convingă să-mi acorde o șansă. Pentru o clipă, mă gândesc să-i spun adevărul: că am moștenit darul meu de la un zeu nordic străvechi și de la o țesătoare muritoare care a trăit acum mai bine de o mie de ani și că am puterea de a citi hainele, la fel ca toate femeile de dinaintea mea. Obrajii mi se înroșesc doar la gândul ăsta nebunesc. Nici măcar mie nu-mi vine să cred, ea de ce ar face-o? În plus, nu știu nimic despre ea sau despre locul ăsta. Poate nici nu e o ghicitoare adevărată, iar ghicitul ei e doar o distracție de iarmaroc.

– Mama m-a învățat. Obișnuiam să dăm spectacole împreună la Londra.

Nu știu de unde mi-a venit minciuna, dar pare impresionată. Înghit în sec, sperând că fața nu-mi e la fel de roșie cum o simt.

– Splendid. Deci ai experiență cu publicul?

Dau din cap, apoi mă întrebă:

– Câți ani?

– O, mulți. Am multă experiență.

Își încreștește buzele și-mi dau seama imediat că am spus ceva greșit.

– Căutăm pe cineva cu experiență, îmi pare rău.

Dă să plece și mă cuprinde panica. Întind mâna după ea și o apuc de șal, iar acesta îmi arată o amintire. A trăit pe străzi cu ani în urmă și într-o zi o bătrână s-a oprit să stea de vorbă cu ea. I-a oferit un loc de muncă în magazinul ei și i-a dat voie să doarmă în spate noaptea. Recunoștința lui Ruth mă copleșește și mi se pune un nod în gât. Șalul trebuie să fie parțial din cașmir. Lâna păstrează emoțiile, dar cașmirul mă face să le simt de parcă ar fi ale mele. Aș putea apela la simțul caritabil al lui Ruth. Dacă ar crede că nu am unde să mă duc, poate că o să-mi dea o șansă, la fel cum i-a dat și ei bătrâna care a ajutat-o.

– Te rog. O să lucrez gratuit. Am nevoie doar de un loc unde să dorm. Dă-mi o șansă și n-o să te dezamănesc.

Ruth își înclină capul și expresia i se înmoaie.

– Câți ani ai?

– Șaptesprezece.

– Și ești sigură că nu poți să te întorci acasă?

Îmi caută privirea și simt cum mă înțepă o lacrimă. Am mințit-o pe Ruth despre multe lucruri, dar nu și despre asta. Nu mă pot întoarce la cabană și nici să risc ca Nina să mă urmeze. Mama face tot posibilul să accepte moștenirea noastră, dar încă se luptă să creadă că magia ne curge prin vene, că are viziuni din viitor și că poate citi hainele la fel ca

mine. Sănătatea ei mintală e atât de fragilă, că-n unele zile pare că atârnă de un fir. N-o pot lăsa să o ia razna. Nu pot.

Ruth se uită în jur.

– Știi că săptămâna viitoare plecăm din Velfjord și mergem spre sud?

Trag aer adânc în piept și clatin din cap. N-aveam idee că vor porni din loc așa de curând. Dacă nu vreau să-i însoțesc, va trebui să aflu ce vrea Nina – și asta cât mai repede. Ruth oftează și am o senzație teribilă că mă va refuza. Mă apucă disperarea, deschid gura să mărturisesc ce am văzut în șalul ei, dar brusc îmi zâmbește.

– Bine. Nu-ți promit nimic, dar o să-ți dau o șansă. Haide.

Pornește și mă grăbesc după ea, pe după cortul mare și pe lângă alte două corturi. Haina ei lungă și neagră flutură în urma ei, atingând zăpada la fiecare pas. Cu cizmele ei înalte de piele și părul roșu în vânt, mă duce cu gândul la o războinică vikingă.

Se oprește în fața unui cadru de lemn înalt cât o casă cu un singur etaj, sculptat în forma unui cap de lup. Intrarea e gura larg deschisă a creaturii, cu doi colți albi ce amenință să zgârie capetele celor mai înalți spectatori. Deasupra golului întunecat al gurii se înalță un bot enorm care mârâie, doi ochi galbeni și două urechi.

Priveliștea mă neliniștește, așa că răsufli ușurată când Ruth scutură din cap.

– Acolo e sala oglinzilor. Intrăm dincoace.

Arată spre cortul mic din față. La intrare e sprijinită o tablă neagră într-o ramă veche aurie. Scrisul înflorit anunță: *Ghicit în cărți – Tarot (20 minute) 250 NOK*. Mai jos sunt câteva cuvinte pe care nu le înțeleg. Mă uit la ele și mi se strânge stomacul.

– Nu vorbesc norvegiană.

Ruth dă la o parte ușa din pânză și un miros de tămâie mă învăluie.

– Nu-i nimic. Avem artiști din toată lumea, așa că e mai ușor să ținem spectacolele în engleză. Scrie pe toate pliantele și afișele noastre; majoritatea vizitatorilor noștri vorbesc engleza.

Îmi face semn să intru, așa că pășesc pe sub brațul ei.

Nu știi la ce mă așteptam, dar sigur nu la asta: înăuntru descopăr o podea de lemn adevărat vopsită în carouri negre și aurii, o masă rustică de stejar și două fotolii de catifea roșie. Ruth apasă un întrerupător de pe podea și un candelabru împodobit se aprinde deasupra capetelor noastre. Parc-am fi într-un bar elegant din oraș, nu într-un cort, în mijlocul unui câmp.

– Uau, locul ăsta e fabulos!

Ruth zâmbește și îmi face semn, cu brățărilor zângănind, spre un scaun. Mă așez, simțindu-mă ca acasă, dar ciudat de expusă, ca și cum aș fi pășit pe un platou de filmare.

– Îmi pare rău, e frig. Avem radiatoare, dar nu le pornesc doar pentru câteva minute.

Mă uit în jur la covorul colorat, la pernele de pe podea și la felinarele metalice ornamentate.

– Așadar, ghicitul în haine. Am auzit de oameni care citesc în ceasuri sau în bijuterii, dar țesătura e ceva nou pentru mine. Poate fi orice?

Încuviințez.

– Nu te grăbi, avem timp, spune Ruth și-mi întinde șalul ei.

Mă privește cu atenție, iar eu mă foiesc în scaun. Mi-e jenă să-mi demonstrez darul în fața cuiva. Îmi amintesc ziua în care am încercat să-i povestesc lui Kelly, cea mai bună prietenă a mea de acasă, din Londra. Mi-a spus că mă crede, dar când

m-a îmbrățișat, haina ei era plină de neîncredere. De atunci m-am învățat minte și-mi păstrez secretul.

Acum că Mormor, bunica mea, a murit, doar două persoane din lume știu despre darul meu: mama și Stig. Mă gândesc la scrisoarea pe care i-am lăsat-o la cabană și brusc mă cuprind grijile. După tot ce ni s-a întâmplat, nu-mi vine să cred că-mi ignoră mesajele, chiar dacă s-a răzgândit în privința întoarcerii pe insulă. Poate s-a întâmplat ceva cu el?

Ruth tușește, așa că închid ochii și îmi concentrez atenția asupra gândurilor și emoțiilor închise în lână. Trag de firele amintirilor, căutând o imagine. Văd un bărbat cu obrații supti, poate e tatăl lui Ruth? Mă încrunt și mă strădui mai mult. A avut un copil când era încă o adolescentă. A trebuit să plece de acasă... Rușinea și vinovăția îmi cuprind inima, dar dispar la fel de repede precum au apărut.

Deschid ochii. Ruth se uită la mine. Simt cum mi se încălzește fața. Frec șalul între degete, hotărâtă să-i smulg secretele. Hainele adesea păstrează evenimente recente, însă lucrurile importante – momente de durere sau bucurie profundă, cele mai tainice speranțe și temeri ale noastre – sunt îngropate în material. Știu deja că șalul acesta conține o mare durere, am simțit-o mai devreme. Dar de ce nu o mai pot citi acum? Mă concentrez din greu și îl văd din nou pe bărbat. De data aceasta trag de amintire... iar firul se rupe. Nu există nicio emoție, nicio imagine. Nimic.

– Deci? Ruth îmi zâmbește amabil, dar scutur din cap.

Darul meu nu m-a mai dezamăgit niciodată până acum. Nici măcar o singură dată de când l-am căpătat acum șase luni, după ce am căzut din copacul aflat în grădina bunicii și mi-am pierdut vederea la ochiul drept. Mă uit neîncrezătoare

la șal. Luni de zile am vrut ca viziunile să înceteze. Detestam să fiu copleșită de imaginile venite din hainele oamenilor, iar acum...

Ruth așteaptă. Trebuie să-i spun ceva. Nu știu cine e bărbatul sau dacă a avut vreo legătură cu copilul. Pentru că nu vreau să dau greș, îi zic:

– Cu ani în urmă, o doamnă a dat dovadă de o mare bunătate față de tine. Ți-a oferit un loc unde să stai și tu nu ai uitat niciodată gestul ei.

Îmi rod unghia de la degetul mare, apoi mă uit la ea, îngrijorată că poate am citit greșit șalul înainte. Ruth cascadează ochii.

– Da! exclamă ea.

Emoțiile îi joacă pe chip: șoc, bucurie, confuzie. Oftează, apoi râde.

– Da, ai dreptate. Și ai aflat asta doar atingându-mi șalul?

Îmi las umerii să cadă. N-am dat greș. Acum însă se naște o altă grijă: poate n-ar trebui să-i spun adevărul. Dacă oamenii își dau seama că le pot citi secretele, s-ar putea să fie mai rezervați în preajma mea. Atunci mi-ar fi mai greu să aflu ceva despre Nina...

– Uneori mă bazez pe intuiție, dar, în mare, spun lucruri și urmăresc reacțiile oamenilor.

Ruth nu pare convinsă.

– Ai ochi blânzi, continui eu. Și ai fost dispusă să-mi oferi o șansă, așa că am ghicit că cineva trebuie să fi făcut același lucru pentru tine odată. Restul mi-a venit pur și simplu.

– Da, cam așa e tarotul, încuviințează. Cunoșc semnificația cărților, dar mare parte este intuiție. Lucrurile îmi vin pur și simplu în minte, dar și eu știu să citesc oamenii.

Face o pauză, apoi adaugă:

– Deci, acum fii sinceră cu mine, câtă experiență ai cu publicul?

Nu-mi place să mint, dar trebuie să obțin postul. Îi înfrunt privirea și spun:

– Am făcut cinci sau șase evenimente cu mama.

– Și ai avut clienții tăi?

– Da.

– Perfect. O să te prezint noului director, Oskar. Îți pot oferi un loc unde să te instalezi, dar nu va fi nimic de lux.

Dau din cap și Ruth se ridică.

– Doar ca să te avertizez, Oskar poate fi... Mă rog, o să vezi.

Ruth mă conduce la o rulotă mai mare și mai nouă decât celelalte, apoi îmi spune să aștept afară. Mă întorc cu spatele, să nu pară că-i spionez pe ea și pe Oskar pe fereastră. Vorbește încet și nu pot desluși decât câteva vorbe, dar îmi dau seama că îl convinge să mă lase să rămân. Pare tânăr și vorbește cu un ușor accent norvegian.

După câteva minute, Ruth deschide ușa rulotei și urc treptele metalice. Oskar stă la o masă, aplecat deasupra unui laptop. Are în jur de 20 de ani, părul blond și țepos și poartă ochelari cu rame pătrate, prea mari pentru fața lui. Ține o banană într-o mână și tastează cu cealaltă. Nu-și ridică privirea, cu toate că trebuie să mă fi auzit intrând.

Ruth zâmbește stânjenită.

– Oskar, ea e Marta, cea despre care ți-am vorbit adineaori.

Oskar mă măsoară cu privirea.

– Uau, ce-ai pățit?

– Poftim?

Înghite, apoi gesticulează în direcția mea cu restul de banană.

Șocată, mă uit la Ruth. Îmi zâmbeste îndurerată, ca o mamă jenată de un copil mic, dar neputincioasă să facă ceva în privința asta. M-am obișnuit să mă întreb oamenii despre ochiul meu, dar de obicei nu sunt așa de direcți. Inspir încet și mă îndrept de spate.

– Am căzut dintr-un copac vara trecută. Căderea mi-a secționat nervul ocular.

– Te cațări mult în copaci?

Pufnesc.

– Nu.

– Ei bine, asta e ceva.

Îmi trece prin minte să-i spun cum s-a gândit chirurgul să mă opereze, astfel încât ochiul stâng să fie măcar orientat înainte în loc de în sus și la stânga, dar ar fi prea riscant, așa că mă abțin. Nu trebuie să dau explicații nimănui.

– Deci ești... *clarvăzătoare*?

Rânjește, iar ceva îmi spune că o să-și bată joc de mine indiferent ce-aș zice. Înainte să apuc să răspund, Ruth mă întrerupe.

– După cum spuneam, am testat-o și e bună.

Oskar termină de mâncat și aruncă coaja la coșul de gunoi. Îl ratează și coaja aterizează pe podea, unde se întinde ca o stea-de-mare diformă.

– Ai de gând să-i pui un voal sau ceva de genul ăsta? întreabă el.

Încleștez pumnii. Cum îndrăznește să vorbească despre mine ca și cum nici nu aș fi acolo?

– De ce? ridic vocea. E vreo problemă cu fața mea?
Ruth se încruntă la el, apoi îmi zâmbește împăciuitoar.
– Întotdeauna port un costum. Oamenilor le place genul
ăsta de lucruri. Sunt sigură că Oskar n-a vrut să insinueze
nimic.

O ignor și continui să-l fixez pe idiotul din fața mea.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare.

Oskar își împinge ochelarii pe nas și se uită la mine, ca și
cum ar fi puțin mirat de îndrăzneala mea.

– Nicio problemă, ba dimpotrivă. Treaba cu ochiul ar
putea fi în avantajul tău. Sunt sigur că Ruth poate născoci
o poveste bună pentru clienți.

Mă privește de parcă m-ar provoca să răspund, iar cuvintele
îmi ies pe gură înainte să le pot opri.

– De fapt, ochiul meu orb n-are nimic de-a face cu faptul
că sunt medium, ci, datorită lui, pot să văd morții.

Îmi aruncă o privire neîncrezătoare, apoi pufnește în răs.

– Deci ai simțul umorului.

– Perfect! intervine Ruth și mă apucă de braț. Atunci
o săptămână de probă.

Mă conduce la ușă și sar jos din rulotă, ușurată să scap
de-acolo. Odată afară, îmi șoptește:

– Îmi pare rău pentru asta. Când Dumnezeu a împărțit
șarmul, netrebnicul ăla a fost absent. Iaș trage o palmă, dar
cretinul îmi plătește leafa. Și nu-ți face griji: o să am eu griji
să te plătească și pe tine. Nu te las să lucrezi gratis!

Zâmbesc, cuprinsă de o bruscă simpatie ce mă surprinde.
Nu mi-am dat seama cât de singură eram, ce mare nevoie
aveam de un prieten; bunătatea ei înseamnă mai mult decât
își închipuie.

Chiar atunci, Karl, bătrânul pe care l-am văzut vorbind cu Ruth mai înainte, vine șchiopătând în direcția noastră. Trece grăbit pe lângă noi fără să scoată o vorbă, apoi urcă treptele rulotei lui Oskar și strigă ceva în norvegiană.

Ne uităm pe fereastră cum Oskar sare în picioare și închide laptopul.

– Karl, vă rog. Aici vorbim engleza, e o chestiune de polițe față de personalul nostru internațional.

– Personal? Oamenii ăștia nu sunt personal! Sunt artiști!

Vocea lui Karl e plină de mânie, iar accentul său e mai pronunțat ca niciodată.

– Croitoreasa n-are voie să facă acel costum! insistă Karl fluturând o carte neagră în aer. Ți-am mai spus: aici reprezentăm numai miturile din cartea asta, niciodată altceva!

Ruth dă ochii peste cap, ca și cum ar mai fi auzit toate astea de o mie de ori. Vreau să rămân și să ascult, intrigată de mituri și curioasă să aflu cât mai multe despre acest circ, dar ea mă trage deoparte.

– Haide, vino, să-ți arăt rulota ta. E lângă pădure. Sper că-ți plac copacii.

NU POTI AVEA ÎNCREDERE ÎN NIMENI

Lumina scade rapid pe când ne croim drum prin labirintul de rulote și remorci. Un grup de artiști cu măști albe se îndreaptă spre noi, întorcând capul în treacăt. Unul dintre ei se holbează cam lung, iar ochii îi scapără în spatele unei fețe lipsite de expresie. Mă pomenesc că tremur. Nu știu cum să explic, dar am impresia că mă uit la o creatură din altă lume, nu la un bărbat în costum, ca și cum artistul ar fi una cu masca sau ca și cum masca ar purta persoana, și nu invers.

Ruth spune ceva despre repetiții suplimentare și îmi arată cortul cu cantina, dar eu abia dacă îl observ. Mintea mi-e plină de întrebări. Când eram în cabană, Stig mi-a arătat o poză cu Nina pe telefonul lui și mi-a spus că a căzut de pe trapez. Karl a menționat că știa că o să se întâmple ceva rău. Dacă vorbea despre Nina, de ce i-a spus Ruth că n-ar trebui să se învinovățească? Poate că el a fost de vină?

- De ce era atât de furios? întreb eu.
- Karl? râde ea. Să zicem că n-are toți boii acasă.

Vreau s-o întreb mai multe, dar nu vreau să mărturisesc că am tras cu urechea la conversația lor de mai devreme. Trebuie să aștept până când pot aborda subiectul fără să pară dubios. Ruth ar fi probabil surprinsă să afle că am auzit de Nina. O parte din mine își dorește să-i fi spus adevărul de la bun început, dar atunci m-ar fi refuzat și nu mi-ar fi oferit postul. Nu vreau să știe că am mințit-o. Toată ideea e ca oamenii să ajungă să mă cunoască și să se simtă în largul lor să discute cu mine, dar nu vor face asta dacă nu au încredere în mine.

Înaintăm cu greu prin zăpadă până la marginea luminii. Îmi trag haina mai strâns pe mine. Brazilii întunecați se înalță deasupra noastră, cei mai înalți dintre ei aplecându-se parcă suspicioși deasupra vehiculelor parcate sub ramurile lor. Ruth se oprește în fața unei mici rulote murdare, pe jumătate ascunsă sub o sumedenie de crengi tremurânde. Vițe lacheie îi brăzdează spatele curbat, unde două ferestre murdare privesc ca niște ochi lipsiți de speranță.

Ruth trage de ușă și aceasta scârțâie recalcitrant. Interiorul nu arată mult mai bine: o chiuvetă mică, un cuptor și câteva dulăpioare dărăpănate în stânga mea. Față în față cu chicinața sunt două bănci mici cu o masă fixată de perete, pe care presupun că o tragi în jos ca să mănânci. Dincolo de ele văd două canapele care se întind pe toată lungimea camerei. Nu știu din ce an e rulota, dar portocaliul și maroul trebuie să fi fost la modă pe-atunci.

Arunc o privire după o ușă pliantă și dau peste o toaletă și un duș decolorat. Aerul e umed și miroase a șosete mucegăite. Ruth pornește un încălzitor electric fixat sus pe perete,

apoi deschide un dulăpior și se uită dezaprobator la mânca-rea mucegăită dinăuntru.

– Facem ordine imediat. Mă întorc într-o clipită.

Zâmbesc și încerc să-mi ascund dezamăgirea. Ruth mi-a spus să nu mă aștept la mare lucru, așa că nu-i ca și cum nu m-ar fi avertizat. După ce-a plecat, m-am prăbușit pe canapeaua cu denivelări. Rulota e plină de frunze moarte pe la colțuri și de pânze de păianjen pe tavan. Poate că am greșit venind aici. Oftez și-mi aduc aminte că, cu cât aflu mai repede ce vrea Nina, cu-atât mai repede pot pleca acasă.

Îmi verific telefonul, dar tot nu am primit nicio veste de la mama, apoi deschid buzunarul lateral al rucsacului și scot desenele pe care le-a făcut înainte să plec. Primul înfățișează un grup de creaturi în haine zdrențuite, cu cranii de animale pe post de chipuri. Fiecare ține în mână câte o prăjină lungă împodobită cu pene și având în vârf un craniu de berbec. Într-o altă ilustrație, bărbați cu coarne de cerb pe cap se ridică dintr-un vârtej înnegurat. A mai desenat și alte lucruri, mai înfiorătoare. Le pun deoparte, căutându-le pe cele cu Stig.

Primul desen îl arată lângă o rulotă care aduce mult cu cea în care mă aflu acum. În următorul, se află în fața unui cort, dar fața îi este acoperită cu linii negre și furioase. Mă gândesc la noaptea în care l-a desenat și, brusc, m-am întors în cabană.

Ochii mi se deschid brusc în întuneric. Cearșafurile sunt scăldate în transpirație. Mă holbez prin cameră, așteptându-mă parcă să văd gheare strecurându-se pe sub ușă. N-a fost decât un coșmar... n-a fost adevărat. Respir adânc, mă dau jos din pat și mă duc în bucătărie după un pahar cu apă.

Mama stă la masă în cămașa de noapte, cu caietul de desen în față. Creionul din mână i se mișcă înainte și înapoi, zgâriind hârtia, deși își ține ochii închiși. Știi că are viziuni despre viitor și trebuie să și le scoată din cap, dar nu am mai văzut-o făcând asta până acum. O parte din mine simte că nu ar trebui să fiu aici, că mă amestec... dar pare atât de rece, încât nu o pot lăsa.

– Mama, ești bine?

Vreau să deschidă ochii și să-mi zâmbească, să-mi spună că totul e în regulă, dar nu o face. Mâna ei continuă să deseneze, mișcându-se cu o voință proprie. Pare atât de stranie și vulnerabilă, cu părul ei lung și blond atârându-i în jurul chipului. Mă cuprinde brusc o teamă că s-ar putea să se destrame, să nu se mai întoarcă niciodată la mine.

Mă apropiu, apoi mă uit la hârtie și tresar. L-a desenat pe Stig în fața unui cort de circ.

– Mamă, mă auzi? spun și o ating pe umăr și deodată mâna ei se mișcă mai repede, brăzdându-i fața.

– Mamă! Oprește-te!

O scutur și-și deschide ochii. Se uită la mine năucită, iar eu arăt spre desen.

– Știi unde e Stig? Știi ce s-a întâmplat cu el?

Mama dă să se întoarcă, dar trebuie să aflu.

– E în primejdie? Te rog, trebuie să-mi spui.

– N-ar fi trebuit să-l lași să stea aici, murmură ea.

O ignor, apuc caietul de schițe și răsfoiesc desenele. Printre numeroasele imagini cu corturi de circ se află creaturi îmbrăcate în haine ponosite, cu cranii în loc de fețe, și o fată cu sfori legate de mâini și picioare, ca o marionetă. Și apoi văd ceva care mă face să mă înfior. Un desen cu fața mea în prim-plan, în fața unui cort mare de circ, cu o expresie disperată în ochi și lacrimi rostogolindu-mi-se pe obraji.

Îmi smulge desenul din mână.

– Promite-mi că n-ai să te duci acolo, promite-mi că nu mă părăsești!

Întind brațele să o liniștesc, când Gandalf se ridică din pat și începe să mârâie. Blana lui cenușie se zburlește și un fior mă străbate. Întotdeauna face așa când...

O ceașcă alunecă pe blatul din bucătărie cu un scrâșnet ascuțit. Apoi o farfurie sare de pe dulap și se sparge pe podea.

Mama se repede la ușa deschisă, dar i se trânteste în față. Lumina de deasupra capetelor noastre începe să tremure și Gandalf își arată colții la ceva ce eu nu pot vedea. Un tablou se clatină și apoi se izbește de perete, iar mama sare, cu ochii cășcați de groază.

Mă uit în jur prin cameră, cu inima bătându-mi să mi spargă pieptul. Am văzut-o pe Nina o singură dată, pe fereastră, dar știu că e ea.

– Ce vrei? strig. Stig nu-i aici. A plecat!

Mama își acoperă fața cu mâinile și începe să plângă în timp ce foile de hârtie zboară în aer.

– Te rog, lasă-ne în pace! urlu eu. Lasă-ne în pace!

Ușa se deschide brusc, iar aerul înghețat mă readuce în prezent. Mi se pune un nod în gât când îmi aduc aminte de fața înlăcrimată a mamei. Îmi frec brațele, mă simt neajutorată. Aș da orice să îi șterg teama, să o pot apăra. Ruth intră în rulotă ducând o cutie de carton cu o grămadă de așternuturi de pat deasupra. O așază pe blat, apoi scoate niște produse de curățat, pliculețe de ceai, lapte, pâine și brânză.

– Cantina se deschide la șapte pentru micul-dejun, iar prânzul se servește de la douăsprezece. Cina începe la șase, dar dacă vrei să mănânci aici în seara asta, ți-am adus câte ceva.

Scoate câteva cutii de conserve și deschide un dulăpior de deasupra chiuvetei ca să-mi arate cuptorul cu microunde.

Mai aștept o clipă să mă calmez, apoi mă duc la ea.

– Mulțumesc, Ruth.

Își pune niște mănuși de cauciuc și începe să frece interiorul murdar al unui dulap, iar eu apuc o cârpă și pornesc la luptă cu pânzele de păianjen. Mă aștept să mă întrebe ce caut aici sau de ce-am plecat de acasă, dar nu o face. Cască și observ cât de obosită pare. Poate de aceea nu face conversație. O parte din mine apreciază liniștea, însă trebuie să aflu despre Nina.

În cele din urmă, o întreb:

– De cât timp lucrezi la circ?

Îmi răspunde fără să ridice privirea:

– De mai mult decât ar trebui, probabil.

– Ani, deci?

– Aha.

– Și acrobații, sunt aici de mult timp?

– Depinde. Avem artiști din toate colțurile lumii.

În momentul de față, din China, Rusia, Nigeria, India și Mexic, precum și din diverse țări din Europa. Unii stau șase luni, alții sunt aici de mult mai mult timp.

Ruth își șterge fruntea, apoi adaugă:

– Sunt incredibil de talentați. Ar trebui să mergi la spectacolul de mâine.

Dau din cap, gândindu-mă că mi-ar plăcea să văd genul de lucruri pe care le făcea Nina... Apoi tresar, amintindu-mi că a căzut de pe trapez. Totuși, nu știu cum s-a petrecut, Stig nu mi-a dat detalii. Poate că există o cale s-o fac pe Ruth să vorbească despre accident. Mă uit la chipul ei și spun:

– Întotdeauna pare așa de periculos, acolo sus pe trapez, adică.

Expresia i se întunecă și începe să frece dulapul și mai vârtos. Cum nu spune nimic, îndrăznesc să adaug:

– Dar presupun că e totuși sigur, nu?

– Mmmm.

Întinde mâna după niște detergent și mă fixează cu ochii ei căprui ageri.

– Deci, ce te aduce în Norvegia? Ești doar în trecere?

Scutur din cap, dezamăgită că a schimbat subiectul.

– Stau în Skjebne, în Insulele Lofoten, cu mama mea. Bunica mea era norvegiană.

– Era?

– A murit luna trecută.

Privirea lui Ruth se înmoaie.

– O, îmi pare rău să aud.

Îmi stăpânesc o lacrimă și mă uit în altă parte. Nu cu mult timp în urmă mă grăbeam să prind zborul din Heathrow și apoi să mă îmbarc pe feribot spre insulă, nerăbdătoare să o văd pe Mormor. Îmi dădusem seama că ceva nu e în regulă când nu mi-a răspuns la scrisori, dar ultimul lucru la care m-aș fi așteptat era să dau peste un băiat oarecare în cabana ei. Am fost atât de supărată pe Stig pentru că a intrat prin efracție, încât aproape că nu l-am crezut când mi-a spus că bunica murise. Poate că a fost stupid de naiv din partea mea să-l las să rămână, chiar dacă nu avea unde să se ducă și ar fi murit de frig, dar prezența lui acolo m-a ajutat. Pierderea lui Mormor a fost cel mai rău lucru care mi s-a întâmplat vreodată. Stig a fost acolo. Cineva cu care să vorbesc când nu aveam pe nimeni.

Când mă gândesc la el, îmi bubuie capul. Trebuie să aibă un motiv pentru care nu-mi trimite mesaje. Sper că nu este rănit.

– Deci o să vă întoarceți la Londra curând? întrebă Ruth.

– Nu, o să rămânem aici.

Nu-i spun că nu avem de ales. Cumva, mă îndoiesc că m-ar crede dacă i-aș spune că Yggdrasil, copacul lumii din mitologia nordică, există cu adevărat și crește în grădina din spatele casei bunicii mele și că Odin le-a însărcinat pe femeile din familia mea să-l ude în fiecare zi.

În timp ce șterg pereții, o întreb unde a locuit înainte și cum a ajuns să ghicească în cărți, dar îmi oferă răspunsuri atât de laconice, încât tac până la urmă. Tot ce am aflat despre ea e că a părăsit Irlanda când era de vârsta mea și că doamna care a salvat-o a învățat-o să ghicească viitorul oamenilor. Nu pomenește nimic despre faptul că ar avea un copil. Mă bucur că nu mă mai întrebă nimic. Îmi pare rău că am mințit-o, mai ales că a fost atât de amabilă cu mine.

Știi mai bine ca oricine cât rău pot face minciunile. Dacă mama mi-ar fi spus despre darul nostru și despre moartea lui Mormor, aș fi știut să ud copacul, iar morții n-ar fi mai scăpat. Îmi dau seama că a încercat să mă protejeze, iar acum încercăm să îndreptăm lucrurile – am promis să nu mai avem secrete una față de cealaltă –, dar tot n-o pot ierta pentru că mi-a ascuns adevărul.

Ruth își scoate mănușile de cauciuc și le aruncă în cutia de carton.

– Bun, acum ai nevoie de un loc unde să dormi.

Desface una dintre canapele, transformând-o în pat, apoi învelește o plapumă într-o husă și scutură niște cearșafuri. Miros curat și primitiv. Îmi înăbuș un căscat.

Ruth termină de făcut patul și se îndreaptă de spate.

– Îți amintești unde e rulota mea?

Scutur din cap și arată la stânga.

– La câteva minute în direcția aia, imediat după rulota mare cu costume. Spectacolul începe mâine la prânz, așa că trebuie să fim în cortul ghicitoarelor la ora unu și jumătate, să fim pregătite când ies spectatorii.

Aprob din cap în timp ce pune produsele de curățat înapoi în cutie.

– În seara asta mă văd cu un prieten, dar vrei să vii la mine la cină mâine?

Îi ating mâna.

– Mulțumesc... pentru tot.

Îmi zâmbește, apoi mă trage aproape de ea și îmi șoptește:

– Lucrurile se vor îndrepta, o să vezi.

Mă ține strâns, ca și cum ar ști cât de mult am nevoie de o îmbrățișare. Căldura ei e atât de reconfortantă, încât vreau să rămân așa, dar șalul ei... De data asta, îmi arată copilul pe care l-a lăsat în urmă. Rușinea, regretul și vinovăția se revarsă din el. Emoțiile sunt mai puternice decât îmi poate duce inima, așa că mă trag la o parte.

Ruth ridică cutia, iar eu îi deschid ușa. Vântul înghețat mă izbește atât de tare, că-mi taie respirația. Luna e un disc argintiu palid, învăluit aproape în întregime în nori. În jurul nostru, puncte de lumină strălucesc în întuneric, unele de la rulotele din apropiere, altele din depărtare. Mă duc cu gândul la navele de pe ocean plutind în derivă.

– Somn ușor, îmi spune Ruth, apoi dispare în noapte.

De îndată ce-a plecat, întunericul mi se pare diferit. Ca și cum ar fi viu și m-ar privi. În depărtare se zărește silueta imensă a cortului mare, delimitată de șiruri de luminițe

gălbui. Dincolo de ea, se distinge capul de lup care marchează intrarea în sala oglinzilor. Mă întorc, nevrând să mă gândesc la ochii lui flămânzi și la gura lui căscată.

O rafală de vânt îmi smulge ușa din mână. Ceva a izbit zgomotos acoperișul rulotei, poate o creangă, iar lumina din bucătărie pâlpâie. Luptându-mă cu vântul, trag ușa și întorc încuietoarea șubredă. Mi se ridică părul de pe brațe și am senzația că e cineva în spatele meu.

Cioc. Cioc. Cioc. Vine de la fereastra din fund.

Mă întorc și mă uit la perdelele trase, cu inima bătându-mi puternic. N-are cum să fie nimic acolo în întuneric, dar dacă... Îmi țin respirația, rămân neclintită și ciulesc urechile. Nu aud nimic. Doar vuietul singuratic al vântului. Scot un oftat chinuit, dar sunetul se aude din nou: trei bătăi iuți. Îmi fac curaj și trag perdelele. O mulțime de crengi de brad se zbat pe geam, ca și cum rulota ar fi fost înghițită de pădure.

Trag perdelele la loc, supărată pe mine că sunt atât de agitată, dar apoi o văd în întuneric: o fată într-o rochie albă, cu picioarele goale. Își duce o mână la gât, albul ochilor ei e negru. Apoi îmi observ reflexia și îmi dau seama că mă înșel – nu e afară... E în spatele meu. Mă întorc, dar rulota e goală. Când mă uit din nou pe fereastră, a dispărut.

Telefonul bâzâie pe blatul din bucătărie și inima îmi sare din piept. Șase mesaje și nouă apeluri pierdute de la mama. Semnalul e întotdeauna prost pe insulă. Mesajele trebuie să fi intrat toate deodată. O sun și-mi răspunde imediat.

– Marta, slavă Domnului! Ești la hotel? Unde ai fost? Am încercat să dau de tine toată ziua.

Pare agitată, îmi pare rău că și-a făcut griji. Am uitat că a rezervat o cameră pentru mine în orașul vecin. Ar fi trebuit să-i sun să le spun că nu ajung.

Mă prăbușesc pe bancă, îmi tremură picioarele.

– Te rog, nu-ți face griji, mama. Sunt bine. Planul s-a schimbat. Stau la circ într-o rulotă.

Se lasă tăcerea și mă întreb dacă e supărată pe mine. După ce-a făcut desenele, ne-am dus în port ca să pot intra pe internet. Câțiva termeni – *Nina, accident, Norvegia, circ* –, și rezultatele au apărut imediat. Era circul pe care îl desenase. Amândouă știam că urmează să vin aici.

Tot nu-mi răspunde, poate că s-a întrerupt.

– Mama, ești acolo? O să vin acasă cât de repede pot, îți promit.

Vocea ei e abia o șoaptă.

– E ceva ce refuză să mi se arate...

Apoi aud sunetul unui creion zgâriind hârtia. Poate am greșit că am părăsit-o. A desenat toată ziua? Dacă nu mănâncă sau doarme? Sau și mai rău, dacă uită să ude copacul? Mi se face rău la gândul că morții vor scăpa din nou și că un alt *draugr*, un cadavru ambulat, o să atace cabana. Ar trebui să fiu acolo cu ea.

Respirația i se accelerează.

– Jocul a-nceput.

– Cum adică jocul? Ce vrei să spui?

– Nu toată lumea este cine pare a fi.

Aud sunetul frenetic al minei pe hârtie, iar când vorbește din nou, îi simt panica din voce:

– Nu ești în siguranță, Marta. Te rog, trebuie să fii atentă. Nu poți avea încredere în nimeni.